

تفاوت دیدگاه‌ها میان انگلیسی‌ها و امریکائی‌ها در منازعه طالبان

از مشاهده روابط ظاهراً خوب و آرام دولت بریتانیا و ایالات متحده امریکا، نباید چنین تصور نمود که هیچگاه اختلاف و نزاع میان شان نبوده و نیست، بلکه باید سیاست تبانی و مبارزه را به حیث یک اصل اساسی در روابط بین دول پذیرفت. اختلاف بین دو کشور مذکور پیشینه تاریخی دارد، جنگ امریکا با بریتانیا بخاطر کسب استقلال، دفاع امریکا از استقلال طلبی کشورها قبل از جنگ دوم جهانی و بعد از آن که تاثیر بسیار مثبتی در آزادی بسی کشورها از استعمار انگلیس، فرانسه و دول دیگر استعماری بر جا گذاشت، موضع گیری متفاوت هر یک در بعضی رویدادهای جهان روشن و قابل فهم است، در مسئله مبارزه با طالبان و تروریسم باید یاد آور شد که بتاريخ ۲۷ دسامبر ۲۰۰۸ دو دیپلمات هر یک میکمل سمپل و مروین پترسون بریتانیائی کارمندان عالی رتبه سازمان ملل متحد در امور افغانستان که یکی آن در کابل و دیگری در هلمند با سران قبایل ارتباط برقرار کرده بودند تا جایی پیش رفته بودند که علاوه از پرداخت پول به سران قبایل، آنها را در کشت کوکنار، تولید هیروین و قاچاق مواد مخدر آزاد گذاشته بودند، به این ترتیب طالبان در ده ولسوالی مسلط شدند و بنا بر اظهار والی هلمند همه مسایل مربوط به دولت از طریق آنها مورد اجرا قرار می گرفت و کارمندان دولت کاملاً سلب صلاحیت شده بودند.

چون امریکائی‌ها با اینگونه اقدامات انگلیسی‌ها موافق نبودند به حامد کرزی چراغ سبز داده شد تا به دیپلمات‌های مذکور بگوید که در ظرف چهل و هشت ساعت خاک افغانستان را ترک نمایند، بعد از اخراج آنها یک دیپلمات دیگر بریتانیائی بنام لورد اشداون به حیث نماینده سازمان ملل در امور افغانستان معرفی شد، اما جناب کرزی به بهانه اینکه صلاحیت نماینده مذکور در امور افغانستان بیش از حد لازم زیاد تعیین شده، وی را نپذیرفت، و هنوز چند صبحی از این سخن نگذشته یکی از نمایندگان پارلمان بریتانیا گفت باید به مردم قبایل اجازه داده شود تا حکومتی را که خود می خواهند بوجود آورند، مقصد حکومت طالبی بود، بدینگونه روابط بریتانیا با افغانستان کمی به سردی گرائید تا اینکه وزیر خارجه امریکا به انگلستان رفته وزیر خارجه انگلیس را با خود به افغانستان آورد، و کمی لحن آشتی جویانه میان هر سه دولت بوجود آمد، اما اکنون بار دیگر صدای اختلاف میان مقامات بریتانیائی و امریکائی بلند گردیده است. مثلاً فرمانده ارشد لشکرشانزده هوائی بریتانیا جنرال کارتون اسمیت که به تازگی از افغانستان به انگلستان برگشته، یکشنبه ۵ اکتوبر ۲۰۰۸ به روز نامه ساندی تایمز چاپ لندن گفته است « ما در جنگ علیه طالبان پیروز نخواهیم شد، اگر طالبان آماده مذاکره برای دست یافتن بیک توافق باشند، میتوانند فرصت خوبی برای پایان دادن به بحران باشد ».

بالاخر این اظهار نظر بتاریخ ۷ اکتوبر ۲۰۰۸ رابرت گیتس وزیر دفاع امریکا اظهارات ژنرال بریتانیائی را بدینانه خوانده و آنرا رد کرد و گفت دلیلی وجود ندارد که ما در این پیکار خود علیه طالبان پیروز نشویم.» از دیدگاه متفاوت انگلیسی‌ها و امریکائی‌ها در منازعه طالبان با آنکه مسایل چندان روشن نیست اما دو نوع تصویر خیره در ذهن انسان راه می یابد:

۱- دولت انگلیس و بخشی از دولتهای اروپائی چون فرانسه و دیگران نمیخواهند که در گرداب جنگ بی سر انجام با طالبان پای شان سالها گیرافتد و علاوه از تقبل مصارف گزاف، از ناحیه تلفات سربازان شان بیش از این مخالفت مردم داخل کشور های شان را علیه خود بر انگیزند، همچنان دولت انگلیس که حامی اصلی پاکستان بحساب می آید و در برابر کشور های عضو کمانولت احساس مسئولیت می نماید، نمی خواهد که نیروهای امریکائی در قلمرو پاکستان به عملیات نظامی پرداخته که در اثر آن تشدید بحران بوجود آمده، سبب بی ثباتی و بالاخره منجر به تجزیه آن کشور شود، بهمین دلیل در این روزها ارتش پاکستان که در گذشته بسیار کجدار و مریز عمل کرده حالا از دخالت مستقیم امریکا در خاک پاکستان به حراس افتیده نا گذیر جداً وارد عمل شده که حتی برای سرکوب تروریستها در باجور که پایگاه قوی و اصلی تروریستها بشمار می آید از طیاره اف ۱۶ استفاده میکند، از سوی دیگر در زمینه دیپلماسی نیز انگلیسی‌ها و پاکستانیها مذاکراتی را در عربستان سعودی به راه انداخته اند و سعی دارند طالبان را وادارند که با تحمیل بعضی شرایط خود بر امریکائیها و دولت کابل فضای بوجود آید که نیروهای

خارجی بتوانند افغانستان را ترک گویند، ولی اینکه سازمان القاعده ، طالبان و دیگر ، گروه های بنیادگرای پاکستانی به این معامله تن میدهند و یا خیر باید منتظر ماند و دید که ارتش پاکستان تا چه حد با قاطعیت عمل میکند و یا نه ؟

۲- در ارتباط به موضع دولت امریکا که با پرداخت ملیارد ها دالر بدولت پاکستان تا هنوز سردرگم عمل کرده، نخواهد تن دهد که باشکست منطقه را ترک گوید ، می بینیم تازه پذیرفته که پایگاه های اصلی تروریستها در خاک پاکستان بوده نه در افغانستان و بیش از این هم به دولت و ارتش پاکستان اعتماد نخواهد کرد، چه از دوماه بدینسو نیروهای امریکائی خود بخاطر از بین بردن پایگاه های تروریستها بداخل قلمرو پاکستان وارد عملیات شده اند و اگر به همین وضع ارتش پاکستان و هم نیرو های امریکائی به عملیات شان جدی ادامه دهند ، احتمالاً ظرف چند ماه و یا یکسال فعالیت تروریستها فروکش کرده به شکست مواجه خواهند شد ولی اگر سیاست انگلیسها را در پیش گیرند که بایک سازش با طالبان افغانستان را ترک گویند فعالیت های تروریستی بیش از پیش اوج تازه ای بخود خواهند گرفت .

پایان